

Wesley Albstmeyer

° Kaapstad, 1979

heeft nog geen bundel gepubliceerd.

DE JONGE DICHTER

sinds die avond wil ik bij hem horen en ook alle
mannen zijn die dat voor mij deden zoals die vriend
die emigreerde en die ander
die leer droeg en kantoren ontwierp

sinds die avond zie ik die snelweg voor me waarop
wij rijden hij achter het stuur en ik de verwachtingen
verzamelend die in elke afslag schuilen
hij zijn rechte weg ik de afbuigingen die hij negeert

die paar woorden net zo achteloos uitgesproken als zijn
hand de strengen haar wist uit zijn gezicht delen alles na
die avond op

in twee ongelijke delen

die onschadelijke woorden vier waterratten
verraden door de rimpeling die achterblijft
ik zie die snelweg en het strenge wissen van ruiten

die achteloosheid angstaanjagend achteloze ontkenning
van mij waterwerk waar ik tegen keer dat voorkomt dat
ik word wie zij waren of beter nog een nieuwe die ze

allemaal tegelijk kan zijn

DE JONGE DICHTERES

ze zegt talen leren laat de talen mij maar leren
en ze zegt gedetineerden groeien bij vrijlating
maar moeizaam vanuit de kiem van hun initialen
terug in hun achternaam

ze zegt er loopt een kruipruimte onder al mijn
woorden door elk gedicht een spijker in het luik
en ze zegt mijn woorden zijn kinderen van anderen
als ik wist wat ze wilden liet ik ze verhongeren

ze spreekt mij
of erger
ze is mijn woorden

GRENZEN

grenzen die het ontwijken niet toestaan die hardnekkige
voren trekken in waar ik van veronderstel dat ik dat ben
het landschap dat ik ben
want ik ben een landschap
verkaveld
ingeperkt

bolvormig dus als je adem lang genoeg is
keer je terug bij waar je was
of bij wie je was
als er geen grenzen liggen
als mijnen in het veld
want grenzen zijn verraders

willen niets liever
dan ontploffen in je gezicht

ik wil zachte grenzen die ongenaakbaar lijken
maar vloeibaar en zijdeachtig blijken
als je ze overschrijdt
die je vrees met terugwerkende kracht
belachelijk maken

je uittlachen in je gezicht zagezegd of misschien
is het mijn vrees die ze macht verleent
dicteert hoe ze zich gedragen
grenzenangst die me het overschrijden belet
gevangen houdt in nutteloos ontwijken

wie weet
wat weet je eigenlijk
als landschap

DE WERELD

verjongen vernieuwen steeds weer nieuwer
argeloos opnieuw in ontkiemen in niet omzien naar het
dorre springtouwveld zonder springer die margestreek
trapveld waar je op achterblijft

als de wereld verjongt en jij argeloos probeert toe te kijken
tot stilstand gekomen ineengedoken
ontbottingsangst bloeiblokkade schil weerhaken ontvlezing
vloeken doorgaan

altijd weer groen maar niet bevraagbaar leesbaar niet strembaar
wendbaar of duidelijk blijft dat stromen die steeds weer groene
golf die je treft in de rug en in jou geen blokkade voelt buitenspel
op een trapveld springtouwveld dor groen dat geen water nog lust

als lust er nog was dan was er nog nieuw dan was er nog hoop
dan was er nog argeloosheid en niet omzien en was er kijken als de
eerste keer en de lust om in dat omspoelende water te springen
lust kijkt altijd vooruit

ZIJN

vergeefsheid heeft te veel gedaanten
plaveide maar iets dit pad
met mos desnoods

al deze boeken tegelijk kunnen lezen
tegelijk zijn zelfs de zon op voelen kruipen
langs mijn ruggen

de schilferkorst die ons scheidt van
het vuur
dat onder ons brandt

honderdveertig miljoen jaar
dinosauriers
desnoods

mensen
vooruit
en achteruit

wesley
al was het maar
een dag

Ivo Allewaert

° Wetteren, 1980

heeft nog geen bundel gepubliceerd.

EEN OPENING

ze hoopt dat ze me nooit zal betrappen
tijdens het wasbakplassen
ik vraag haar eerst te kloppen

er zijn regels, vastgelegd
ceremonieel, je moet iets doen
met die persoon naast je

we gooien samen een rot stuk hout
in het vuur en luisteren naar het gesis
van de pissebedden, ellende

waar we warm van worden
beeld je in dat het vakantie is

wat wij samen uitzuchten
zal condenseren tegen de ruiten
lichaamsvocht dat zich distantieert
we moeten volgen

UIT HET OOG

als de druk op buik en borstkas groot genoeg is
springen de ogen uit de kassen, een trucje
dat men in het Ottomaanse rijk gebruikte
om mensen te bevrijden van het kwade oog

je kan het zien door het raam, op straat
een kat, zwart, plat, misschien de jouwe
misschien niet, je wil niet verifiëren

ik ook niet, we zetten het raam open

je kan ook staren naar de felle zon, drie minuten lang
dat volstaat volgens de oude Turken

of gewoon ergens in complete duisternis
minstens zes maand wachten

ook zo verdwijnt je kwade oog

TERRITORIUMLEER

je doet geen moeite iets te zeggen
weert zijn hand niet af, je wacht gewoon
tot hij het touwtje vindt van jouw tampon

dan tikt zijn glimlach, staat hij eventjes stil
bij de grens, hij praat nog wat ruimte in
en hangt het afscheid uit, je telt zijn trappen af

en draait de deur op slot, het raam gaat open
voor de kat, ze smeert je feromonen aan
schrijft met haar hoofd in grote letters

op jouw knieën: proficiat, uitverkorene
u behoort tot het selecte groepje mensen
dat deel uitmaken mag van mijn territorium

je hapt toe, laat haar ronken op jouw buik
een dekentje honger gestild, je denkt:
in alle objectiviteit, we zijn warmtebronnen

met een eigen wil, zo voelen we elkaar aan
dat is ons verbond, we dansen, laten ons leiden
door parasieten die slaapwandelen in ons lijf

we mogen ze niet storen

GEZIEN

ze had een hoofddoek aan,
een kleintje, je kon zien
dat ze moslim was
maar ook razend knap

en minstens even erg staarde
toen ik haar baardige vader zag
wendde ik mijn blik af, op mijn hoede
voor je het weet ben je een anonieme Belg

in een krantenkop, ik hield me schuil
voelde iemand op mijn schouder tikken
of ik samen met zijn dochter
even op de foto wou staan

ik glimlachte vloekend, hier sta ik dan
dacht ik, alsof ik een pinguïnpak draag
aan de poort van de zoo, zwetend
toen ze me bedankten en weg stapten

zag ik het fotoboek voor mij
dat in hun familie rond zou gaan
kijk, onze westerse vriend, voor eeuwig

we hebben zijn ziel gestolen

HAND OP HET HART

een leider moet zijn plaats kennen
het zijn de wolken die beslissen
over het mooie weer, niet de zon

geef hem de ruimte
overdrijven is een eufemisme
voor liegen, overdrijven is alles

verduidelijken, zwart wit
laten de dingen zich beter
onderscheiden, gemakkelijk gezegd

hij is een smokkelaar
als het oorlog is maakt hij
het leven draaglijk

we wachten met open mond
op de muze: een steen
die we kauwen tot we
geen tanden meer hebben

daarna slikken we alles:
tanden, schilfers en steen
tot we een mond hebben
die we kunnen houden